

Σημειώσεις για μια συζήτηση για τις φυλακές:

Τα γεγονότα της 30/4: την Πέμπτη 30/4 απανθρακώθηκαν τρεις κρατούμενοι των φυλακών κορυδαλλού, ύστερα από φωτιά που εκδηλώθηκε στο κελί τους, ενώ ακόμη ένας υπέκυψε λίγες μέρες αργότερα. Ακολούθησαν ξυλοδαρμοί και βασανιστήρια, ενώ έγιναν περισσότερες από 70 έκτακτες μεταγωγές κρατουμένων με συνοδεία ΜΑΤ, προς αποφυγή πιθανής εξέγερσης. Οι κρατούμενοι του Κορυδαλλού προχώρησαν σε αποχή συσσιτίου όπως και οι κρατούμενοι των φυλακών Σταυρακίου, στα Ιωάννινα. Περίπου 30 φυλακισμένοι του Σταυρακίου μετάγονται βίαια. Την επόμενη μέρα, και με αφορμή τα παραπάνω περιστατικά, ξέσπασαν συγκρούσεις στη λεωφόρο Πατησίων στην Αθήνα, για τις οποίες συνελήφθη μια 18χρονη φοιτήτρια στον χώρο της ΑΣΟΕΕ, έγινε πορεία αλληλεγγύης και παρεμβάσεις, ενώ το Σάββατο πραγματοποιείται παρέμβαση αλληλεγγύης και πορεία στις φυλακές Σταυρακίου.

Φυλακές και καταπίεση: Οι φυλακή δεν είναι κάποιο μελανό σημείο του πολιτισμού μας, ούτε περιορίζεται σε μερικά αρχιτεκτονικά κατασκευάσματα όπου στοιβάζονται άνθρωποι που «παρανόμησαν». Η φυλακή σαν συνθήκη είναι πανταχού παρούσα, από την πολεοδομία και τον πανοπτικό έλεγχο των σύγχρονων πόλεων, μέχρι τους διαδοχικούς εγκλεισμούς που περνάμε «φυσιολογικά» στη ζωή μας, από τους τέσσερις τοίχους του σχολείου, στους χώρους της μισθωτής σκλαβιάς, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της κατανάλωσης διασκεδάσεων ή των διακοπών, στα μίζερα διαμερίσματα, και περιστασιακά των νοσοκομείων, φυλακών κλπ. Η φυλακή ιστορικά αναπτύχθηκε μαζί με τον καπιταλισμό, για να αντικαταστήσει παλαιότερες μεθόδους τιμωρίας, ή αυτοδικίας, παράλληλα με την άνθιση των επιστημών της αστικής τάξης. Έτσι συνοδευόμενη από μια ανθρωπιστική φιλολογία αναμόρφωσης των κρατουμένων κι όχι πλέον τιμωρίας τους, έθεσε σαν κύριο στόχο της την «διαπαιδαγώγηση» των κρατουμένων ώστε να καταστούν και πάλι παραγωγικοί και χρήσιμοι για το καπιταλιστικό σύστημα. Ταυτόχρονα, η φυλακή λειτουργεί σαν άλλοθι της ευνομούμενης και φιλήσυχης κοινωνίας, ενώνοντας εκμεταλλευτές κι εκμεταλλευόμενους, καταπιεστές και καταπιεζόμενους κάτω από τον καθαγιασμένο θόλο της νομιμότητας, ενώ αποτελεί ένα ισχυρό μέσο ελέγχου των καταπιεσμένων... Η φυλακή κερδίζει επάξια μια θέση δίπλα στα σχολεία τις σχολές και τους διάφορους κρατικούς θεσμούς χειραγώγησης του ανθρώπου, όντας παράλληλα το ύστατο στάδιο της καταστολής, ο φυσικός εγκλεισμός, που μπορεί να επεκταθεί μέχρι τη σωματική και πνευματική εξόντωση του κρατούμενου.

Για την αλληλεγγύη σε όλους τους φυλακισμένους: Για να έχουμε μια σαφή εικόνα περί παρανομίας πρέπει πρώτα να αναρωτηθούμε για αυτόν που θέτει τους νόμους, στην περίπτωση μας τα όργανα του Κράτους. Χωρίς να εξομοιώνουμε διαφορετικές συμπεριφορές και περιπτώσεις κρατουμένων, είναι αναγκαίο να τονιστεί ότι το λεγόμενο «ποινικό» δίκαιο είναι πολιτικό, είναι η επισφράγιση της εξουσίας του Κράτους και του Κεφαλαίου σε κάθε όψη της κοινωνικής ζωής. Σαν όπλο του Κράτους και του Κεφαλαίου στον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο, μπορούμε να στοχεύουμε μόνο στην κατάργησή του και στην απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων-ομήρων ή εξιλαστήριων θυμάτων- του κοινωνικού πολέμου... Κάθε «πράνομη» πράξη καταδεικνύει και τα όρια του ποινικού δικαίου και τις προϋποθέσεις του ξεπεράσματός του... Το ότι καλούμαστε να πειθαρχήσουμε σε μια νομοθεσία θεσμοθετημένη από «τον εχθρό», τα αφεντικά και τη δημοκρατία τους, θα έπρεπε να μας προβληματίζει στην ολότητα του κοινωνικού ελέγχου, που περιλαμβάνει το αστυνομικό-δικαστικό σύμπλεγμα καθώς και την οργάνωση της εκδίκησης, τις «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις», τους βασανισμούς από μπάτσους, τις φυλακές... Κάθε συζήτηση για το ζήτημα των φυλακών οφείλει λοιπόν, να ξεπερνάει τον ύφαλο της διαχωριστικής και διαχωρισμένης αντιμετώπισης «ποινικών» και «πολιτικών» κρατουμένων, με την αμηχανία που αναπαράγει μπρος στο ζήτημα του «ποινικού», αναγνωρίζοντας τις κοινωνικές συνθήκες υπό τις οποίες γεννιέται και ορίζεται το «έγκλημα». Χωρίς να διατρέχουμε τον κίνδυνο της «εξιδανίκευσης» οποιασδήποτε «ποινικής» πράξης, αρνούμαστε το δικαίωμα του Κράτους να δικάζει και να καταδικάζει οποιονδήποτε, εξασκώντας πάνω του το σαδισμό και τα βασανιστήρια των ανθρωποφυλάκων του. Η αλληλεγγύη μας λοιπόν στους αγώνες των κρατουμένων, ακόμα κι όταν εκδηλώνονται με μεταρρυθμιστικά-βελτιωτικά αιτήματα, πρέπει να είναι δεδομένη. Η καταστροφή κάθε φυλακής, είναι αλληλένδετη με την ανάπτυξη της επανάστασης.. (Τα ιστορικά παραδείγματα δεν λείπουν, με γνωστότερη την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία, όπου οι φυλακές των πόλεων όπου επικρατούσαν αναρχικοί και διεθνιστές, καταστρέφονταν, και οι κρατούμενοι απελευθερώνονταν, πολλοί από τους οποίους ενώνονταν με τους επαναστάτες).

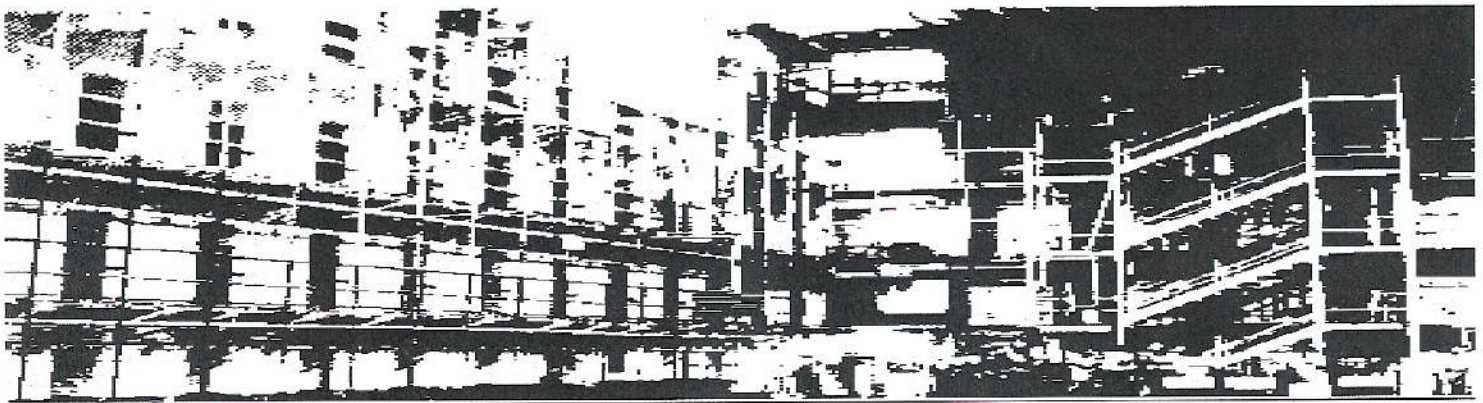
Δυο περιπτώσεις φυλακών:

Η φυλακή σαν επιχείρηση-η περίπτωση των ΗΠΑ: Σε αρμονία με την ιδεολογία της ελεύθερης αγοράς και το σύμπλεγμα της ασφάλειας, αναπτύχθηκε ως πανάκεια για τα προβλήματα του «σωφρονιστικού» συστήματος, η ιδιωτική φυλακή. Πρωτοεμφανίστηκαν στις ΗΠΑ στα μέσα του 1980, αλλά αναπτύχθηκαν κατά την προεδρία του Κλίντον. Σήμερα υπάρχουν στις μισές πολιτείες των ΗΠΑ με περισσότερους από 90.000 κρατούμενους. Λειτουργούν με καθημερινό ενοίκιο (25-60 δολάρια τον κρατούμενο, που πληρώνει το κράτος) κατά συνέπεια, όσο πληρέστερες είναι, τόσο πιο κερδοφόρες είναι. Διάφορες καταγγελίες έχουν εμφανιστεί κατά καιρούς, για πιέσεις από εταιρίες ιδιωτικών φυλακών σε μέλη του αμερικανικού κογκρέσου, για αυστηρότερη νομοθεσία, μεγαλύτερες ποινές κλπ, ώστε να αποφέρουν περισσότερα κέρδη στα αφεντικά τους (συνήθως πρώην αρχιμπάσοι, ιδιοκτήτες εταιριών security, δεσμοφύλακες...). Οι «αποκαλύψεις» για εξαγορές θεσμικών υπαλλήλων, εξαναγκαστική εργασία κρατουμένων και διασυνδέσεις με κρατικούς φορείς περισεύουν. Τρανό παράδειγμα η εταιρία Wackenhut Corrections (δεύτερη μεγαλύτερη εταιρεία ιδιωτικών φυλακών), θυγατρική της εταιρίας security Wackenhut, που θεωρείται προμετωπίδα της CIA, διατηρεί το μεγαλύτερο αρχείο «ανατρεπτικών στοιχείων» με περίπου 3 εκατομμύρια

αμερικανούς, ενώ στις παροχές της συμπεριλαμβάνει «καταπολέμηση της τρομοκρατίας», απεργοσπαστικές επιχειρήσεις, φύλαξη πυρηνικών όπλων, ενώ στο διοικητικό της συμβούλιο εμφανίζονται πράκτορες του FBI, της CIA, ένας πρώην υπουργός δικαιοσύνης, και άλλα κρατικά στελέχη. (Τα στοιχεία προέρχονται κυρίως από το ένθετο «New Millennium» της εφημερίδας «Τύπος της Κυριακής» της 1/8/1999). Στην περιοχή μας, ανάλογες απόπειρες «εκσυγχρονισμού» των φυλακών έχουν εμφανισθεί στο ιταλικό κράτος, με την ανέγερση των φυλακών του νησιού Pantelleria, ενώ το ελληνικό κράτος συζητά την ανέγερση φυλακών στην Αλβανία, στις οποίες θα κλείνονται αποκλειστικά οι αλβανικής καταγωγής κρατούμενοι του ελληνικού κράτους...

Λευκά κελιά-πολιτικοί κρατούμενοι στην Τουρκία: Απομονωμένα και ηχομονωμένα κελιά 10τμ., χωρίς παράθυρο, με διαρκώς αναμμένο τεχνητό φως και τεχνητό εξαερισμό. Η οπτική επαφή με οποιοδήποτε εξωτερικό ερέθισμα είναι αδύνατη, εκτός από μία «βόλτα» μισής ώρας σε μια αυλή 5τμ. που περιβάλλεται από τοίχους ύψους 8 μέτρων. Κανείς δεν μπορεί να ακούσει τον κρατούμενο, παρά μόνο οι ανθρωποφύλακες από ειδικό μικρόφωνο, ενώ παρακολουθείται από κάμερες όλο το εικοσιτετράωρο. Ραδιόφωνο, τηλεόραση και βιβλία είναι απαγορευμένα. Η μόνη επαφή με την ζωή, έξω από τον μικρόκοσμό του κελιού, είναι μία συνάντηση με δικηγόρο και μια με συγγενή πρώτου βαθμού, μία φορά το μήνα, κάτω από πλήρη οπτικοακουστική επίβλεψη. Ένας πολιτικός κρατούμενος μετά από 6 μήνες απομόνωσης περιγράφει: «... το γευστικό σου νεύρο και η όσφρησή σου, οι οπτικές σου αισθήσεις, η αφή, όλα εξαφανίζονται. Δεν μπορείς να χαμογελάσεις για τίποτα και κλαίς για ασήμαντη αφορμή. Η απομόνωση στερεί από τα άτομα την αίσθηση της προσωπικής ασφάλειας, αισθάνεσαι ότι μπορείς κάθε στιγμή να πεθάνεις. Στόχος τους είναι να εντείνουν αυτό τον φόβο που διακατέχει όλο σου το «είναι», ώστε να έχεις αυτοκαταστροφικό ιδεασμό και να σπάσει εντελώς ο ψυχισμός σου...». 20 ΟΚΤΩΒΡΗ 2000: «ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ, ΑΛΛΑ ΣΤΑ ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΥΜΕ». Πάνω από 850 πολιτικοί κρατούμενοι στις τουρκικές φυλακές (από ένοπλους αντάρτες μέχρι απλούς διαδηλωτές) ξεκινούν απεργία πείνας ενάντια στην κατασκευή και την μεταφορά τους στα λευκά κελιά, μετά από απόφαση των υπουργείων δικαιοσύνης, εσωτερικών και υγείας για την «αναμόρφωση» του σωφρονιστικού συστήματος. Ταυτόχρονα, συμπαράστατες των κρατουμένων, στην Τουρκία αλλά και την Ευρώπη, ξεκινούν απεργία πείνας ως ένδειξη αλληλεγγύης. 19-21 ΟΚΤΩΒΡΗ 2000: ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΖΩΗ». Ειδικά σώματα της αστυνομίας και του στρατού, συνοδεία ελικοπτέρων, μπουλντόζων, κάνοντας χρήση σφαιρών και χημικών, εισβάλουν στις φυλακές, ώστε να διακόψουν την απεργία πείνας. Μετά από τρεις μέρες συγκρούσεων η επιχείρηση ολοκληρώνεται με τον θάνατο 32 απεργών (από σφαίρες, ασφυξία, φωτιάς και αυτοπυρπολισμούς) και 2 μπάτσων. Τις ίδιες μέρες η Ευρωπαϊκή Ένωση ανακοινώνει την χορήγηση οικονομικής βοήθειας 46 δις δρχ. στο τουρκικό κράτος, για την βελτίωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην χώρα (!) 6 ΓΕΝΑΡΗ 2001: «ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ... ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ ΟΠΩΣ ΤΟ ΨΑΡΙ ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ...» Ανακοινώνεται επίσημα η λειτουργία του νέου τύπου φυλακών με τα λευκά κελιά, ενώ ήδη έχουν μεταφερθεί εκεί περίπου 1000 πολιτικοί κρατούμενοι, οι οποίοι μαζί με συμπαράστατες τους, συνεχίζουν την απεργία πείνας. 1 ΜΑΗ 2001: Έχουν αρχίσει ήδη μαζικοί θάνατοι απεργών μέσα και έξω από τις φυλακές. Ο αριθμός φτάνει στα 20 άτομα, ενώ η υγεία όλων σχεδόν, έχει υποστεί ανεπανόρθωτες βλάβες. Λίγες μέρες πριν, ο πρόεδρος της κοινοβουλευτικής συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης δηλώνει προκλητικά: "... αυτή η υπόθεση σίγουρα δεν αξίζει για να πεθάνει κανείς", ενώ το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα ανακοινώνουν την χορήγηση νέας οικονομικής βοήθειας ύψους 3,8 τρις δρχ. ... (...Από κείμενο που μοιράστηκε κατά την κατάληψη του κτηρίου της περιφέρειας βορείου Αιγαίου, στις 8 Μάη 2001). Ο όρος λευκά κελιά πρωτοχρησιμοποιήθηκε για να περιγράψει τους χώρους κράτησης των κρατουμένων της RAF στη Γερμανία. Ο υπερπληθυσμός των κρατουμένων σε ειδικές συνθήκες φυλάκισης όπως στην Ιταλία οδήγησε τους τεχνοκράτες του «σωφρονισμού» στην επινόηση του καθεστώτος «ημιελευθερίας», που απολαμβάνουν κατά κύριο λόγο αριστεροί πολιτικοί κρατούμενοι που «διαχωρίστηκαν» από την «τρομοκρατία», παρέχοντας διάφορες δηλώσεις νομιμοφροσύνης (π.χ. Νέγκρι, Μπαλεστρίνι). Αξίζει να αναφερθούν επίσης τα κελιά τύπου FIES της Ισπανίας, και τα κελιά ειδικής απομόνωσης για τους πολιτικούς κρατούμενους του Κορυδαλλού, στην Ελλάδα. Όσο για τα τελευταία, στην πρόσφατη αποχή συσσιτίου του κορυδαλλού, αίτημα των κρατουμένων αποτέλεσε η κατάργησή τους.

✱ σύντροφοι από το αναρχικό στέκι 'ΝΑΔΙΡ' / για επικοινωνία: steki_nadir@yahoo.gr / ή στην κατάληψη του στεκιού, στη 'β φοιτ. εστία θεσσαλονίκης (οδός Τελλόγλου, 40 εκκλησιές).

όσο υπάρχουν φυλακές είμαστε φυλακισμένοι όλοι – λευτεριά σ' όσους είναι στα κελιά!